

Resumé

Přestože se role ženy starověku jeví jako druhotná, nebo dokonce marginální, hrály ženy důležitou roli v dějinách všech Východních národů. Důležitou roli a to jak v kladném, tak v záporném významu. Ženy byly tiché, vykostřované, jednalo se s nimi jako s levnou pracovní silou, byly odsunuté do pozice hospodyně, matky. Mezi nimi ale byly významné osobnosti: manželky králů, vysokých úředníků, patriarchů a proroků, které díky svému postavení měly velký vliv. Nechyběly tam ani ženy věrné, odevzdané úplně manželovi, dětem a rodině, ale také nevěrné manželky, ženy hříšné, či despotické královny, svádějící na špatnou cestu srdce králů a národy. Prakticky role a postavení žen zaleželo na povahových vlastnostech a síle jejich osobností.

Mnohokrát byla záchrana Izraele způsobená ženou (Ester, Júdit) a její čin byl stavěn na obdiv také mužskému světu. Duch Jahve sestupoval na některé s nich, přeměnil je stejně jako některé muže v proroky a ukazoval zároveň, že pohlaví není hranicí pro všemohoucího Boha. Tak bylo v případě Miriám (Ex 15,20-21), Debory, Jael (Sd 4,4-5,31) a také Chludy (Pa 22,14-22), které se angažovaly ve věcech národa a jeho Boha.

Oproti dnešním ženám, ženy starověku uměly vnímat svoje ženství jako dar a svou roli v rodině jako posvátné poslání. Proto mohly být šťastné, žít s pocitem naplnění a seberealizace. Tyto ženy vnímaly velmi dobře rozdílnost úkolu muže a ženy. Věděly, že jenom v té rozdílnosti se mohou doplňovat a vytvářet domov a spokojenou, dobře fungující rodinu, kde rostou šťastné a milované děti.

Měli bychom se ohlédnout postavením ženy v minulosti. Možná jejich přístup k životu a svému poslání bude pro nás vzorem, ale také náповědou pro řešení našich současných problémů.